

Arrest

nr. 234 884 van 6 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17 / 12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANS, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 september 2015 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 april 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 september 2018 (RvV 25 september 2018, nr. X).

1.3. Verzoekster diende op 4 februari 2019 een tweede verzoek in om internationale bescherming (bijlage 26quinquies).

1.4. De commissaris-generaal trof op 28 augustus 2019 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger van Arabische origine en bent u sjiitische moslima. U bent geboren op 31 augustus 1981 in de wijk Karada van de Iraakse hoofdstad Bagdad. U studeerde tot uw eerste jaar middelbaar onderwijs en was vervolgens huisvrouw. Rond het jaar 2000 verhuisde u met uw moeder, A.(…), A.(…) (O.V. (...)), en met uw broer, S.(…), K.(…) (O.V. (...)), naar de wijk al Dora in Bagdad. In 2003 huwde u met A.(…), B.(…) A.(…). U kreeg met hem twee kinderen, H.(…) en A.(…). In 2007, toen er sektarisch geweld woedde in de stad, vielen leden van milities uw woning binnen. Zij verkrachtten u, ontvoerden uw broer S.(…) en vermoordden uw grootvader. Uw broer kwam weer vrij nadat er losgeld betaald werd. In de nasleep van dit incident overleed ook uw grootmoeder. Na de verkrachting verliet uw echtgenoot u. Hij wilde echter geen scheiding aanvaarden.

In juli 2014 werd uw zoon H.(…) ontvoerd toen hij voor het huis met vrienden aan het voetballen was. Kinderen uit de wijk waarschuwden u dat hij door een auto werd meegenomen. Aan een nabijgelegen controlepost kreeg u geen hulp. U belde naar uw broer die op dat moment bij zijn schoonfamilie was. Enige tijd na zijn thuiskomst, belden de ontvoerders, die losgeld eisten. Na enkele telefonische onderhandelingen, leverde u het losgeld af aan de snelweg van al-Bayaa. U keerde terug met uw zoon en besloot dan samen met uw kinderen en uw moeder naar Europa te reizen. Tijdens uw reis in Europa zaten jullie echter vast in Macedonië en moesten jullie naar Griekenland, vervolgens Turkije en uiteindelijk naar Irak terugkeren.

Uw broer raakte verstrikt in een rekruteringsactie van enkele IS-leden die van hem verlangden dat hij wapens en personen zou vervoeren. Nadat de rekruterende partij ook naar jullie woning kwam verlieten trok u samen met uw kinderen, uw moeder en uw broer naar een tante.

Op 3 september 2015 namen jullie het vliegtuig naar Turkije, waar u 8 dagen verbleef. U maakte vervolgens de oversteek naar Griekenland en reisde door verschillende Europese landen naar België, waar u op 27 september 2015 aankwam en op 28 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 30 april 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk wist te maken. Op 23 mei 2018 tekende u beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde evenwel de beslissing van het CGVS en velde op 25 september 2018 een arrest waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming u geweigerd werden.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd werd er in uw naam een tweede beschermingsverzoek geregistreerd op 4 februari 2019. In het kader van dit verzoek haalde u op 11 juli 2019 aan dat de schoonvader van uw broer werd gedood in maart 2019. Verder stelt u dat u een dag voor uw vertrek uit Irak werd aangevallen door de familie van uw man. Diezelfde dag nog zouden uw man en zijn familie naar uw tante zijn geweest en hebben zij haar in elkaar geslagen. Bij een terugkeer naar Irak vreest u dat uw kinderen van u zullen worden afgenomen. In het kader van onderhavig verzoek legt u nog een kopie voor van een document waarin wordt bevestigd dat u klacht neerlegde naar aanleiding van de ontvoering van uw zoon. In dit verband verklaart u overigens nog dat u, nadat u uw zoon na de ontvoering terugkreeg, niet te voet maar met een taxi terug naar huis ging.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in geslaagd was om een actuele vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. De weigeringsbeslissing van het CGVS werd middels een arrest bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In onderhavig, tweede beschermingsverzoek is dergelijk element in uw dossier niet voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die verband houden met uw vorig verzoek, met name dat uw ex-man en diens familie u viseren en uw kinderen van u willen afnemen, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U verklaart dat u een dag voor uw vertrek uit Irak in het ziekenhuis werd aangevallen door de familie van uw (ex-)man. Dankzij de tussenkomst van mensen in het ziekenhuis kon u worden bevrijd van de familie van uw (ex-)man (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Vervolgens verklaart u dat diezelfde dag nog uw (ex-)man en diens broer bij uw tante zijn langs geweest en dat zij haar hebben in elkaar geslagen. U verklaart dat u dit evenwel pas te weten gekomen bent vanaf mei 2017 omdat u tot dan toe nog geen toegang tot het internet had kunnen verkrijgen. U verwijst hiervoor naar uw verblijf in België waarbij u initieel in tenten werd ondergebracht en vervolgens naar uw verblijf in een opvangcentrum in Antwerpen. U haalt aan dat u na uw aankomst in België een jaar en drie maanden lang geen toegang had tot internet. Daarenboven verklaart u dat u tot op heden nog niet de mogelijkheid had gekregen om over uw eigen problemen te vertellen.

Aangaande voorgaande verklaringen moeten evenwel de volgende opmerkingen worden gemaakt.

Dat u (al dan niet omwille van de aard van uw verblijfplaats) geen toegang tot internet kon krijgen in België en daardoor geen contact kon leggen met familie en in het bijzonder met uw tante die zelf problemen zou gekend hebben met uw (ex-)man, is an sich geenszins aannemelijk. Bovendien kan hierbij worden benadrukt dat uit de stukken die aan uw administratief dossier werden toegevoegd blijkt dat de verblijfplaatsen (en dus de bijhorende omstandigheden) van u en uw broer identiek waren in de periode waarin u geen toegang tot internet zou hebben gehad. Uw broer verklaarde evenwel reeds op 10 oktober 2016 dat hij contact had met zijn vrouw en dat hij hiervoor gebruik maakte van de applicatie 'viber', een VoIP-applicatie waarmee men via internet kan telefoneren en chatten en tevens foto's, audio- en videoberichten kan versturen. Tijdens diezelfde passage van het persoonlijk onderhoud van uw broer verklaarde hij bovendien dat hij gebruik maakte van facebook (CGVS broer van 10/10/2016 p. 4). Bovenal blijkt dat u op 11 oktober 2016 zelf verklaarde over een (eigen) telefoontoestel te beschikken en dat u deze door de winkelier liet opladen met herlaadkaarten (CGVS p. 7). Zo kan ook op deze wijze worden aangenomen dat u wel degelijk over (mobiel) internet beschikte. Dit toont aan dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw stelling dat u geen toegang zou gehad hebben tot het internet. Uw bewering als zou u door connectiviteitsproblemen pas nieuws hebben verkregen vanaf mei 2017, toevallig na uw derde en laatste persoonlijke onderhoud bij het CGVS, kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom u de nieuwe informatie, die u naar eigen zeggen zou verkregen hebben vanaf mei 2017, niet meer zou kenbaar gemaakt hebben aan het CGVS. Een beslissing in uw dossier werd immers pas genomen door het CGVS op 30 april 2018. U had dus nog ruimschoots de mogelijkheid om melding te maken van zowel de aanval op uw tante als de aanval op uzelf. In die optiek kan overigens nog verwezen worden naar het gegeven dat u hierover in het kader van uw beroepsprocedure evenmin met enig woord repte. Middels uw verzoekschrift op datum van 22 mei 2018 of via de zitting van 12 september 2018 (en desnoods via een aanvullende nota) had u andermaal de gelegenheid om deze 'nieuwe informatie' aan te reiken. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat aangezien u op heden meent gefrustreerd te zijn omwille van het feit dat u eerder niet de kans kreeg om verklaringen over uzelf af te leggen, het merkwaardig is dat u na het negatieve arrest van de RvV maandenlang wachtte om een volgend verzoek in te dienen, ofschoon u over 'nieuwe informatie' beschikte.

Gezien u op heden plots verklaart dat u ook zelf zou zijn aangevallen, in het ziekenhuis door de familie van uw (ex-)man de dag voor uw vertrek uit Irak, en gezien uw verklaring dat u hierbij de neef van uw man

hoorde zeggen dat hij 'de zoon had gevonden', kan evenmin worden ingezien waarom u ook hier nooit enige melding van heeft gemaakt. Uw actuele beweringen als zou u daartoe nooit de kans hebben gehad zijn, gezien de drie persoonlijke onderhouds bij het CGVS en de door u gevoerde beroepsprocedure, leugenachtig te noemen. Hierbij kan overigens worden benadrukt dat u door de PO bij het CGVS uitdrukkelijk werd bevraagd over de situatie met uw (ex-)man, waarvan u vreesde dat hij de kinderen van u zou afnemen. Meermaals verklaarde u dat u hem sinds 2007 niet meer had gehoord en op de herhaaldelijke vraag waarom u dacht dat uw man na al die jaren alsnog de kinderen zou afnemen kon u geen antwoord geven (CGVS p. 12). De PO vroeg u tijdens het onderhoud van 11 oktober 2016 tot twee keer toe of er nog concrete indicaties zijn geweest na 2007 dat uw man uw kinderen van u zou proberen af te nemen. U antwoordde hierop dat dit niet het geval was (CGVS p. 11). Het is dan ook van elke logica gespeend dat u op heden zou zeggen dat u werd aangevallen de dag voor uw vertrek uit Irak en dat u hierbij de neef van uw (ex-)man hoorde zeggen dat 'de zoon werd gevonden'. Men kan zich overigens nog de vraag stellen hoe het komt dat u, na al die jaren, plots de dag voor uw vertrek geconfronteerd wordt met de familie van uw man.

Wat er ook van zij, gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat het gegeven dat u op heden aanhaalt dat u door uw man werd geïdoleerd, dat zijn familie u heeft aangevallen de dag voor uw vertrek en dat uw tante diezelfde dag in elkaar werd geslagen door uw man en zijn broer, niet kan worden aangenomen. Zodoende kunnen uw actuele verklaringen niet worden aanschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergroot.

Naast het voorgaande maakt u er in het kader van onderhavig verzoek nog melding van dat de schoonvader van uw broer in maart 2019 werd gedood. Dit element werd reeds door uw broer aangehaald in diens volgend verzoek. Dit element kan evenwel niet doen besluiten dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergroot. Voor de argumentatie inzake de schoonvader van uw broer kan worden verwezen naar de beslissing die in zijn dossier werd genomen. Deze beslissing werd volledigheidshalve aan uw dossier toegevoegd.

Tot slot keert u in het kader van uw actueel verzoek nog terug op de ontvoering van uw zoon. U stelt met name dat u niet te voet naar huis ging met uw zoon maar dat u hiervoor gebruik maakte van een taxi. Dat u op heden, volledig post factum een eerdere verklaring ontkracht herstelt geenszins de gebrekkige geloofwaardigheid.

U legde inzake de ontvoering van uw zoon een politiedocument voor waaruit zou moeten blijken dat u heeft klacht ingediend. Dergelijke documenten hebben evenwel enkel een ondersteunende waarde wanneer zij gepaard gaan met aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Bovendien moet worden vastgesteld dat het louter om een kopie gaat, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Gezien er daarbovenop een hoge graad van corruptie bestaat inzake Iraakse documenten, is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en zodoende niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel

2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster haalt de rechtspraak aan van het EHRM in geval van een verwijdering waarbij zij van oordeel is dat de verwerende partij noch *in concreto*, noch *in abstracto* een onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een behandeling die strijdig is met het EVRM. Uit de bestreden beslissing, zo stelt verzoekster, blijkt dat er sprake is van doelgericht geweld in Bagdad, wat haar stelling zou bevestigen. Volgens verzoekster bestaat er in hoofdte van de verwerende partij de verplichting om voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Verzoekster wijst erop dat er in Bagdad veel problemen zijn met geweldsdelicten en dat de politie de laagste prioriteit geeft aan geweld dat gepleegd wordt door de eigen echtgenoot / vader. Volgens verzoekster geldt dit des te meer aangezien er *in casu* sprake is van 2 minderjarige kinderen. Verzoekster wijst erop dat ook het lot van de kinderen bij de repatriëring geheel niet werd beoordeeld.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster poneert dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken waarbij zij verwijst naar de verklaring die de tante in 2015 aflegde bij de Iraakse politie aangaande de feiten die door de echtgenoot werden gepleegd. De verwerende partij, zo vervolgt verzoekster, beschouwde dit ten onrechte niet als een nieuw element, hoewel van deze verklaring bij het eerste verzoek om internationale bescherming geen sprake was.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel, en van de artikelen 39/69, 39/70, 48 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hierbij citeert verzoekster rechtsleer over de formele motiveringsplicht en citeert zij de desbetreffende bepalingen uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar een passage uit de bestreden beslissing waarin de dood op de schoonvader van verzoeksters broer wordt vermeld en waarbij wordt gesteld dat de beslissing in hoofdte van verzoeksters broer volledigheidshalve aan het

dossier werd toegevoegd. Volgens verzoekster wordt in de beslissing geheel niet gemotiveerd waarom de dood van de schoonvader van haar broer niet als een nieuw element kan worden beschouwd dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van de aangehaalde beginselen en bepalingen.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. In een aanvullende nota van 5 februari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019, naar de “*EASO Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019 en naar de “*EASO COI Report Iraq - Security situation*” van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een proces-verbaal neer van de politie van Bagdad van 4 augustus 2019, een klacht van 30 juli 2019 bij de rechter en een medisch attest van 30 juli 2019 (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 3-5). Tevens legt verzoekster een attest neer van 12 februari 2020 van de Sint-Martinusscholen te Herk-de-Stad in hoofde van A. en H., de kinderen van verzoekster.

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk werd gemaakt.

De commissaris-generaal benadrukt in de beslissing dat het relaas van verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dat zij zou worden geviséerd door haar ex-man en diens familie en dat zij zouden trachten de kinderen van verzoekster te willen afnemen, ongeloofwaardig werd bevonden.

Betreffende de huidige verklaringen van verzoekster, dat zij de dag voor haar vertrek zelf zou zijn aangevallen en de neef van haar ex-man zou hebben gezegd dat haar zoon werd gevonden, wordt aangestipt dat verzoekster dit reeds eerder had kunnen melden waardoor dit niet als een nieuw element kan worden aanvaard. Het gegeven dat haar ex-man en diens broer bij haar tante zouden zijn langs geweest en haar in elkaar hebben geslagen, hetgeen verzoekster pas in mei 2017 te weten zou zijn gekomen bij gebrek aan toegang tot internet, wordt volstrekt onaannemelijk geacht omdat verzoeksters broer reeds in 2016 verklaarde dat hij contact hield via internet en ook verzoekster verklaarde dat zij over een eigen Gsm-toestel beschikte.

De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoekster vermeldde dat de schoonvader van haar broer in maart 2019 werd gedood. De commissaris-generaal stipt aan dat dit element door haar broer in het kader van diens volgend verzoek reeds werd aangehaald en dat dit element niet kan doen besluiten dat de kans op internationale bescherming in hoofde van verzoekster aanzienlijk vergroot. Voorts wordt in de beslissing verwezen naar de argumentatie in de beslissing die in het dossier van verzoeksters broer werd opgenomen en die aan het dossier werd toegevoegd.

Met betrekking tot de ontvoering van haar zoon, merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster *post factum* een aantal eerdere verklaringen wijzigt en dat zij een politiedocument voorlegt waaruit blijkt dat zij klacht heeft ingediend. In de beslissing wordt echter gesteld dat dergelijke documenten slechts een ondersteunende waarde hebben wanneer ze gepaard gaan met aannemelijke verklaringen, dat het om een kopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat er in Irak een hoge graad van corruptie bestaat zodat de bewijswaarde van documenten bijzonder relatief is en niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De commissaris-generaal concludeert dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging

van het leven of de persoon en dat er evenmin persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekster een verhoogd risico zou lopen op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.3.2. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 48, 39/60 en 39/70 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

(...)"

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt

daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming werd gehoord en het volgende verklaarde naar aanleiding van de vraag op basis van welke nieuwe elementen zij opnieuw internationale bescherming aanvroeg (AD, stuk 4, Verklaring volgend verzoek, 11 juli 2019, punt 15):

“(VZ huult) Wat ik niet aan de rechter of het CGVS kon zeggen wil ik nu vertellen. Ik wil dat jij dat doorgeeft aan de andere ambtenaar. Ik ben R.(...) M.(...) S.(...). Ik ben weggevlucht voor mijn man in Irak. Ook voor zijn neven. Ik ben voor hem gevlucht want in 2007 werd ik verkracht maar dat heb ik de vorige keer verteld. Ze geloofden mij niet. Ik heb vier interviews achter de rug bij het CGVS. Bij het laatste interview, ik zat naast de tolk en ik heb haar gezegd, weet u waarom ik hier ben? Hij wist het niet. Ik zei jij weet niet eens waarom ik in BE ben. Jullie vragen allen over mijn grote familie. Zij wisten niet waarom ik naar hier gekomen was, zij wisten niet wat mijn probleem is. Ik wil dat iemand mij toestemming geeft om over mijn probleem te vertellen en mij vraagt: waarom ben jij hier. Het ging altijd over mijn grote familie en de ontvoering van mijn zoon maar niet over mij en daarom heb ik een negatieve beslissing gekregen. Ik ging in beroep, ik mocht niet pleiten voor mijzelf. Ik mocht niet praten terwijl ik dat wou doen. Ik kreeg geen kans om voor mijzelf te pleiten. Ik werd naar huis gestuurd. En weeral kreeg ik negatief. Ik ben bij de advocaat geweest en heb gezegd, ik heb wel nieuwe argumenten, wat moet ik doen? Zij zei we gaan proberen via regularisatie, ik wist zelfs niet wat regularisatie was. Zij heeft mij gezegd, je gaat sowieso een negatieve beslissing krijgen. Zij heeft gezegd, ga naar huis en ze gaan jou een beslissing sturen over regularisatie. Op 4/01 heb ik weeral een negatieve beslissing gekregen van de gemeente. De gemeente weet niet waarom ik daar was, hoe kan zij mij negatief geven, ik ben voor mijn man gevlucht. Waarom luister niemand naar mij. Altijd negatief, ik heb geen advocaat. Ik ben op straat. Altijd bij vrienden en andere mensen. Ik ga naar school en zie mijn kinderen op straat blijven wandelen (VZ huult), omdat ik geen plaats heb. De kinderen hebben geen eten.

Toen wij naar BE kwamen moesten wij in tenten blijven. We hadden geen internetverbinding. Daarna hebben ze ons naar Antwerpen gestuurd in een OC. Een jaar en drie maanden hadden we geen internet. Daarna hebben we een sociale woning gekregen. In mei 2017 hadden we voor de eerste keer internet. Dat was na ons laatste interview. Mijn moeder heeft naar mijn tante gebeld. Toen heeft mijn tante haar verteld dat er vanalles gebeurde. Een dag voor mijn vertrek uit Irak ben ik naar Al Khadamiya ziekenhuis geweest. Dat was om mijn zoon te laten onderzoeken. Ik was eigenlijk van plan om te vertrekken en wou genoeg medicatie meenemen voor mijn kind. Ik heb de familie van mijn man gezien en ze hebben mij aangevallen. De mensen in het ziekenhuis zijn tussengekomen en hebben mij van hen kunnen bevrijden. De persoon was de neef van mijn man, ik denk dat hij M.(...) A.(...) J.(...) ik hoorde hem bellen dat hij de zoon gevonden heeft. Ik ben niet zeker over de familienaam, wel van M.(...). Ik ben weggevlucht en samen met mijn moeder en kinderen naar de tante van mijn moeder gegaan, Z.(...) N.(...) H.(...). Diezelfde dag zijn mijn man en zijn broer bij mijn andere tante, S.(...), gegaan. Zij vroegen naar mij en hebben mijn tante in elkaar geslagen omdat zij zogezegd gelogen heeft tegen hen door te zeggen dat we niet in het land waren. Omdat zij mij die dag gezien hadden, dus ze wisten dat mijn tante gelogen had. Ze hadden mij gezien in het ziekenhuis van Al Khadamiya. Toen zijn de burens tussengekomen. Maar de volgende dag waren ze gekomen met het stamhoofd en iedereen van de neven van de familie. Zij waren gewapend en hebben haar verplicht om met hen bij elk lid van onze familie te gaan om ons te zoeken. Omdat zij haar niet meer geloven, ze had al gelogen. En ze hadden mij gezien in het Khadamiya ziekenhuis. Mijn tante is meegegaan en ze is bij de andere tante geweest en de andere familieleden ook. Zij zijn overal geweest maar ze hebben mij niet gevonden. Zij hebben haar ook verplicht een belofte te doen als ze iets van ons afwist moest ze het vertellen. Het stamhoofd was tussengekomen en iedereen moet eerlijk zijn tegen hem.

- Welke personen van de familie van uw echtgenoot vreest u precies?

Mijn man, en ieder lid van zijn familie en zijn neven ook.

- *Namen?*

De oom F.(...), R.(...), van die twee heb ik schrik."

Ter gelegenheid van haar tweede verzoek om internationale bescherming legde verzoekster een document neer van de politie in Bagdad waarin wordt bevestigd dat zij klacht had ingediend toen haar zoon werd ontvoerd (AD, stuk 6, Documenten, document politie + vertaling).

2.3.8. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij vrees koestert voor haar ex-man en diens neven. Zij legde bijkomende verklaringen af over de gebeurtenissen op de dag voor haar vertrek uit Irak en legde een document neer waarin wordt bevestigd dat verzoekster destijds klacht neerlegde naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon.

2.3.9. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen elementen of feiten had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, waardoor het volgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard.

2.3.10. Verzoekster gaat in haar middelen nergens in op de concrete overwegingen van de bestreden beslissing waardoor zij niet aantoonde dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

2.3.11. In haar eerste middel koppelt verzoekster de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan de gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel. De Raad merkt evenwel op dat het voorwerp van onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel is. In de beslissing wordt een tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard. Deze beslissing heeft geen onmiddellijke weerslag op de actuele verblijfssituatie van verzoekster en houdt geen vertrekverplichting in. Verzoekster kan bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet op dienstige wijze aanvoeren tegen de thans bestreden beslissing. Indien effectief een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd, los van de vraag of deze gepaard gaat met een gedwongen tenuitvoerlegging, kan verzoekster deze alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

2.3.12. In haar tweede middel meent verzoekster dat de verklaring die haar tante in 2015 had afgelegd aangaande de feiten die door haar echtgenoot werden gepleegd als een nieuw element zou moeten worden aanzien. De Raad merkt evenwel op dat nergens in het administratief dossier sprake is van verklaringen van de tante van verzoekster die zouden dateren van 2015. In elk geval heeft verzoekster dit niet als nieuw element aangebracht tijdens haar gehoor van 11 juli 2019, zodat de commissaris-generaal onmogelijk een onzorgvuldigheid of een schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet kan worden verweten doordat met dit gegeven geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

2.3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van de vraag of er wijzigingen waren in haar familiale situatie, te kennen gaf dat de schoonvader van haar broer in maart 2019 werd gedood (AD, stuk 4, Verklaring volgend verzoek, 11 juli 2019, punt 12).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster dit element niet uitdrukkelijk als een nieuw element had aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt geenszins dat zij het overlijden van de schoonvader van haar broer koppelde aan een eventuele behoefte aan internationale bescherming in haren hoofde. De commissaris-generaal overweegt daarom in de beslissing dat *"(d)it element (...) reeds door uw broer (werd) aangehaald in diens volgend verzoek. Dit element kan evenwel niet doen besluiten dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergroot. Voor de argumentatie inzake de schoonvader van uw broer kan worden verwezen naar de beslissing die in zijn dossier werd genomen. Deze beslissing werd volledigheidshalve aan uw dossier toegevoegd. (eigen onderlijning)"*.

In het administratief dossier kan de beslissing die volgde op de tweede asielaanvraag van verzoeksters broer teruggevonden worden (AD, stuk 7, Landeninformatie, beslissing 15/26853z). Hierin wordt betreffende het overlijden van de schoonvader gesteld dat de broer van verzoekster *"geen enkel bewijs (voorlegt) dat uw schoonvader inderdaad zou zijn opgeroepen als getuige in het kader van een rechtszaak, noch enig bewijs van zijn overlijden, laat staan van de precieze omstandigheden waarin uw schoonvader overleden zou zijn. Dit is des te meer opvallend, gezien u tot een maand geleden contact had met uw echtgenote, dochter van het vermeende slachtoffer (...)"*.

De Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om te verhelderen op welke wijze de dood van de schoonvader van haar broer de kans op internationale bescherming in haren hoofde aanzienlijk zou vergroten. In haar derde middel wentelt verzoekster de bewijslast integraal af op de commissaris-generaal. Op basis van de summier verklaringen van verzoekster zelf en de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek van het volgende verzoek om internationale bescherming van haar broer, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat het overlijden van de schoonvader geen nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Er kan de commissaris-generaal op dit punt geen motiveringsgebrek worden verweten.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de overwegingen uit de bestreden beslissing rechtsgeldig concluderen dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, waardoor hij het volgende verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te verklaren.

2.3.14. Verzoekster gaat in haar middel nergens in op de beoordeling in de bestreden beslissing van het risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In de aanvullende nota (Aanvullende nota CGVS) wordt op basis van de meest recente landeninformatie geconcludeerd dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad treedt deze conclusie van de commissaris-generaal bij en maakt deze tot de zijne.

2.3.15. Wat de bijkomende documenten betreft die ter terechtzitting werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat deze niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de bestreden beslissing. De originelen werden ter terechtzitting getoond waarbij onmiddellijk werd vastgesteld dat het *outprints* betrof van een inktjet-printer. Bijkomend bevat het neergelegde proces-verbaal van 4 augustus 2019 (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 3) een aantal opmerkelijke onjuistheden in de Engelstalige hoofding. Deze vaststellingen stroken met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten in Irak op grote schaal worden vervalst (AD, stuk AD, stuk 7, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie- en documentfraude', 8 maart 2016). Verzoekster verklaart dat de stukken een bewijs zouden vormen van de problemen die zij heeft met haar schoonfamilie, maar dit kan niet worden afgeleid uit de anonieme klacht aan het adres van B. A. A. omdat deze niet door objectieve gegevens wordt ondersteund. Hetzelfde geldt voor de klacht van mevrouw S. A. I. bij de rechter te al Karrada (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 4). Het medische verslag van 30 juli 2019 (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 5) bevat de beschrijving van een verwonding aan de linkerhand van een zekere S. A. I. De Raad merkt op dat dit verslag geen aanwijzingen bevat over de oorzaak van deze verwondingen of het verband met de asielmotieven van verzoekster, waardoor het onmogelijk als een nieuw element kan worden beschouwd in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag.

Met betrekking tot het schrijven van de pedagogisch directeur van de Sint-Martinusscholen in Herk-de-Stad van 12 februari 2020, dat ter terechtzitting werd neergelegd, dient te worden aangestipt dat dit enkel betrekking heeft op de schoolloopbaan van verzoeksters kinderen A. en H. in België en geen uitstaans heeft met de nood aan internationale bescherming van verzoekster.

2.3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

De drie door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.3.17. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN